

Medlem har foreslaaet, at vi skulde give en Lov ud, hvorefter vi først betogte dem deres udelukkende Ret og slet ikke gav dem nogen Hensyn til denne Billighedsvei, men derefter henviste dem ved en speciel Paragraph til Domstolene, saa kan jeg ikke nægte, at jeg i den Maade, hvorpaa dette er fremsat, eller idetmindste i den Argumentation, som har skullet støtte denne Ansøelse, Intet har hørt, som kan bringe mig til at troe, at dette er den rette Vei. Det indeholder nemlig en Opmuntring, som jeg troer, at vi ikke her skulle give, og som vi ikke behøve at give. Jeg troer, at vi roligt kunne afgjøre Sagen, og dersom der er nogen Adkomst til Domstolene, saa kan den blive benyttet, og vil den blive benyttet, men jeg troer ikke, at der er nogen virkelig Adkomst til Domstolene; jeg troer, at Bedkommende selv ville finde, at de hverken vide, hvem de skulle søge, eller at Domstolene vide, hvorledes de skulle modtage den Indklage eller Stævning, som skulde udtages for at bringe denne Proces i Gang. Men har jeg den Overbeviisning, at den Indrømmelse, som gjøres dem, er paa Strømt, saa bør jeg ikke benytte den til at affjære dem Adkomst til den lempeligste Overgang til et nyt Forhold, som vi her foreslaae, og dersom man saa siger: ja, men saa kunne de jo bagefter komme og begjære en Opreisning af den Art, saa maa man huske, at den ved en saadan Fremfærd er gjort aldeles umulig. Det forekommer mig altsaa, at vi ikke bør tage et saa alvorligt Hensyn til den forelagte saakaldte Protest. Vi bør forsøge Sagen, som om den slet ikke indeholdt Andet, end yderligere Oplysninger og Indlæg, og da vide vi om den, omtrent hvad vi vidste om den iforveien, at det er et af de yderst vanskelige Tilfælde, hvoraf der findes saa mange, hvor Afgjørelsen mellem Nutiden og Fortiden ikke kan skee uden Ulempe for de Paagjældende, og hvor vi maa beklage, at man i en saa lang Tid har ladet Forholdet henstaae vaklende; thi medens man henfører dette kun til Aaret 1841, troer jeg, at man med langt større Grund kan henføre det til en mærkeligere Epøke, som jeg hørte af Indenrigsministeren har existeret, da en Overpræsident i Kjøbenhavn ønskede, at der ingen Laug og Monopol skulde være. Denne

Overpræsident var rigtig nok i en Ministers Tid, som mistede sin Hals; men derfor er det ikke mindre vist, at der allerede har været tidligere Epøker, hvor der har været tænkt paa, at rolle ved Forhold af den Art, og en lang Tid igjennem maa enhver Mand, som har beskæftiget sig med denne Sag, være kommen til Rette med sig selv om, hvorvidt han kunde give betydeligt Mere for en saadan Eiendom, end for en anden. Det er ogsaa aldeles vist, at Bagergaarde langt fra stadigen have været solgte til forholdsvis høie Priser, og jeg skal kunne paavise Bagergaarde, og tillige velbeliggende Bagergaarde i Kjøbenhavn, som have været bragte saa lavt ned, at de knapt kunde sælges for de almindelige Priser paa Gaarde, fordi at Bageriet i en lang Tid kun var drevet der med Tab. Naar vi hylde fast ved disse forskjellige Betragtninger, og ikke paa nogen Maade afvige fra det Princip, som ogsaa er omtalt her igaar, at vi stadigt skulde følge vort Lovgivningsværk; og vi huske paa, at vi leve i et Tidspunkt, hvor alle det Slags Forholdsregler maa gjenføres med Lempe, komme vi vistnok til at erkende, at Grundlaget for den Vei, vi kunne betræde, er fundet i det forelagte Forslag, og at de Afvigelser, som vi kunne tænke os foreslaae deri, mere ligge i Detaillen end i Principet.

Hjerrild: Det er meget vanskeligt for en Rægmænd, at sætte sig ind i de mange Slags Ansøelser, som have gjort sig gjældende i denne Sag. Jeg har gjort mig Umage for at finde Rede i det, saa godt som muligt, og jeg vil, da der er Et og Andet, som jeg maaskee har opfattet feil; tillade mig at udtale, hvordan det staaer for mig, for at jeg kunde blive vist til Rette, isald det skulde være forkeert, inden vi skulle til at afstemme, al den Stund det er vigtigt, naar man giver sin Stemme, at man da afgiver den saa rigtigt som muligt. Det staaer nu for det Første aldeles klart for mig, at det er baade ønskeligt og vigtigt, at det Vaand, som ligger paa Brødhandelen eller Brødsalget, hvad jeg nu skal kalde det, derved at Brødbageriet her i Staden er indskrænket til enkelte Bagergaarde, det maa afveien, idet der efter mit Begreb ikke bør lægges nogen som helst Beskatning, forsaavidt det kan und-